

Jedna noc

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Odhalená

IKAR

ZÁVEREČNÝ DIEL ŠTEKLIVEJ TRILOGIE
OD SVETOZNÁMEJ AUTORKY

— Jedna noc —

Odhalená

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Jodi Ellen Malpas
UNVEILED

Copyright © 2015 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2019 by Andrea Vargovčíková
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6835-7

*Pre moju spolupáchatelku. Niektorí ľudia jednoducho majú
patriť do vášho života. A ona bude vždy patriť do toho môjho.
Katie Fanny Cooková, ďakujem, že pri mne stojíš každý deň.
Ďakujem, že pri tebe môžem byť sama sebou a že ma ľúbiš.
Ďakujem, že vieš, kedy potrebujem byť sama, aj za to,
že mi dáš najavo, kedy musím zo seba všetko vypustiť.
Ďakujem, že vo mne čítaš ako v knihe.
Ďakujem za... všetko.*

POĎAKOVANIE

Nedávno som dala svoju dušu na papier, aby si ju mohol každý prečítať. Kedysi by som si nemyslela, že by si niekto prečítal môj debutový román *Tento muž*. Zdalo sa mi to smiešne. A dnes, po dvoch rokoch putovania po tejto ceste, vám predkladám svoj šiesty román. Nemienim spochybňovať rozhodnutia osudu. Ak je mojím osudom preniesť vás do sveta svojej predstavivosti pomocou slov, s radosťou to budem robiť do konca života. Ďakujem všetkým oddaným fanúšikom za to, že mi dovoľia ovplyvňovať ich emócie. Ako vždy, som vďačná každému, kto usilovne pracuje v zákulisí a pomáha mi prinášať čitateľom moje príbehy, najmä Leah, svojej editorke v Grand Central. Práca na knihe *Odhalená* ma vskutku emocionálne vyčerpala a Leah pri mne stála a pomáhala mi dotiahnuť osudy Livy a Millera do konca.

Tak neváhajte a naposledy sa aj vy ponorte do sveta Millera Harta.

Uvidíme sa na druhej strane.

J. E. M.

xxx

PROLÓG

William Anderson sedel v lexuse na rohu známej ulice už viac ako hodinu a doteraz nenabral odvahu vystúpiť z neho. Neodtrhol zrak od starého viktoriánskeho domu. Do tejto časti mesta nevšiel vyše dvadsať rokov. Až na jediný raz, keď ju priviedol domov.

Minulosť ho však dobehla. Musí vystúpiť a zaklopať na dvere. Desil sa toho.

Neostávala mu iná možnosť, nenachádzal výhovorky. A čo sa ich len nahľadal! Na nijakú neprišiel. „Will, je čas znášať následky,“ zamrmľal si popod nos a navela vystúpil. Zabuchol dvere a vybral sa k domu. Srdce mu búšilo a v ušiach hučalo. Každým krokom sa mu pred očami čoraz jasnejšie vynárala jej tvár, až musel zatvoriť oči.

„Dočerta s tebou, ženská,“ zašomral. Chvel sa.

Pred domom sa ocitol prekvapivo rýchlo. Cívil na vchodové dvere, ponorený do zlých spomienok. Premáhali ho a oslabovali. Takýto pocit už dávno nezažil. O to sa postaral. Zvlášť po nej si dal na tom sakramentsky záležať.

Sklonil hlavu, na okamih zavrel oči a nadýchol sa. V živote sa tak dlho nenadýchoval. Roztrasenou rukou zaklopal na dvere. Znútra sa ozvali kroky.

Tep sa mu zrýchlil, a len čo sa dvere otvorili, takmer prestal dýchať.

Vôbec sa nezmenila. Hoci mohla mať už... koľko? Okolo osemdesiatky? Prešlo toľko času? Vôbec sa netvárila prekvapene. Dobré znamenie či zlé? To sa ešte uvidí. Musia toho veľa prebrať.

Nevzrušene zdvihla sivé obočie a pokrútila hlavou. William sa zmohol iba na nervózny úsmev a roztriasol sa.

„Pozrime sa, koho to sem čerti nesú,“ prehovorila.

1. KAPITOLA

Mala som sa skvele. A mala by som sa ešte lepšie, keby ma netrápili starosti, strach a zmätok. Prevrátila som sa na chrbát a zadívala sa na strešné okná v klenutom strope hotelového apartmánu. Na žiarivo modrej oblohe sa prevaľovali nadýchané biele oblaky a pod nimi čneli vysokánske mrakodrapy. Zadržala som dych a načúvala povedomým zvukom newyorského rána – trúbeniu áut, pískaniu pneumatík, ruču a zhonu, ktoré doliehali až sem na dvanáste poschodie. Hotel sa strácal uprostred betónovo-sklenenej džungle. Okolie pôsobilo neuveriteľne a takmer dokonale. Oveľa dokonalejší bol však muž, ktorý vedľa mňa ležal v obrovskej mäkučkej posteli. V Amerike sa mi všetko javilo väčšie – táto posteľ, budovy, autá, osobnosti... aj moja láska k Millerovi.

Od príchodu do New Yorku prešli dva týždne a starká mi hrozne chýbala, hoci sme si telefonovali každý deň. Mesto nás s Millerom doslova pohltilo. Nemali sme tu čo robiť, ak nerátam ustavičné ponáranie sa do seba.

Môj dokonale nedokonalý muž sa tu úplne uvoľnil. Isteže, svojich prehnaných spôsobov sa nevzdal, no dokázala som sa s tým vyrovnáť. Vlastne bolo čudné, že mnohé z jeho obsesívno-kompulzívnych zvykov som začala považovať za roztomilé. Už som sa nebála povedať mu to, i keď odmietal uznať, že obsesia ho skôr ničí. A mňa takisto.

V New Yorku sme sa striasli narušiteľov – nikto mu nesiahal na jeho najcennejší majetok, čiže na mňa. Takto ma tituloval. Nadchlo ma to, zároveň to však bolo bremeno, ktoré som ochotne niesla. V útočisku, do ktorého sme sa utiahli, sme nemohli ostať navždy. Stále sa nad nami vznášal mrak temného sveta. Samu seba som neznášala za to, že som o sebe pochybovala. Na rozdiel od Millera som sa nepovažovala za silnú ženu.

Miller sa pomrvil a vrátil ma do honosného apartmánu, ktorý sme od príchodu do New Yorku nazývali domovom. S úsmevom som pozorovala, ako roztomilo zašomral a zaboril hlavu do vankúša. Vlasý mal strapaté a na sánke mu rašilo strnisko. Vzdychoľ a v polospánku hmatkal okolo seba, kým nenašiel moju hlavu a nezamotal si prsty do mojich vlasov. Ani som sa nepohla a pohľadom sa mu pristavila na tvári. Môj dokonalý čiastočný džentlmen mi prstami prečesával vlasy, čo si osvojil ako zvyk. Celé hodiny sa mi hral s vlasmi, dokonca aj v spánku. Zopár rás som sa zobudila s pomotanými prameňmi, niekedy aj s jeho prstami v nich, nikdy som sa však nesťažovala. Prahla som po akomkoľvek kontakte s ním.

Pomaly som privrela viečka. Môj vnútorný pokoj čoskoro narušili nepríjemné myšlienky – aj na Gracie Taylorovú. Prudko som otvorila oči a posadila sa. Mykla som sa, keď mi stiahlo hlavu dozadu. „Doriti,“ zasyčala som a začala si vymotávať vlasy z Millerových prstov. Nespokojne zamrmľal, ale nezobudil sa. Položila som mu ruku na vankúš a presunula sa na kraj postele. Obzrela som sa na hlboko spiaceho Millera. Hádám sa mu snívalo niečo pekné. Na rozdiel odo mňa.

Spustila som nohy na plyšový koberec, vstala, natiahla sa a vzdychla. Zahľadela som sa von obrovským oknom. Naozaj som po osemnástich rokoch zahliadla mamu? Alebo to bol iba prelud vyvolaný stresom?

„Čo trápi moju nádhernú hlávku?“ vkradol sa mi do myšlienok chrapľavý ospalý hlas. Otočila som sa. Miller ležal na boku s rukou pod lícom. Silene som sa usmiala, hoci ho tým sotva pre-

svedčím. Veľmi rada som mu však dovolila odvieť pozornosť od vnútorného zmätku.

„Iba snívam s otvorenými očami,“ odvetila som, a prešla jeho pochybovačný výraz mlčaním. Za to trápenie som si mohla sama. Odkedy sme nastúpili do lietadla, dookola som si prehrávala tú chvíľu. Millerovi moja zamyslenosť neušla. Niežeby na mňa tlačil, isto sa domnieval, že rozmýšľam o dôvode odchodu do New Yorku. Čiastočne by mal pravdu. Sužovali ma mnohé udalosti, odhalená a predstava a hnevalo ma, že pre ne nedokážem plne oceniť Millera a jeho pozornosť.

„Poď ku mne,“ zašepkal autoritatívne, no nepohol sa.

„Chcela som urobiť kávu.“ Hlúpo som sa nazdávala, že sa vyhnem jeho otázkam.

„Nebudem sa opakovať.“ Oprel sa o lakeť a naklonil hlavu. Zovrel pery do úzkej čiarky a prebodával ma pohľadom modrých očí. „Nenúť ma do toho.“

S povzdychom som pokrútila hlavou. Vklzla som do postele a pritúlila sa k nemu. Nepohol sa, kým som si nenašla pohodlnú polohu. Potom ma objal a zaboril si nos do mojich vlasov. „Lepšie?“

Prikývla som. Hladkal ma a zhlboka sa nadychoval. Zo všetkých síl sa usiloval upokojiť ma a vyvolať vo mne pocit bezpečia. Márne. Isto mal čo robiť, aby neprehovoril. Zasa som priveľmi premýšľala a Miller to vedel rovnako dobre ako ja.

Odtiahol sa odo mňa a uhladil mi vlasy. Vzápätí sa na mňa ustarostene pozrel. „Olivia Taylorová, nikdy ma neprestaň ľúbiť.“

„Neprestanem,“ potvrdila som, ale cítila som sa previnilo. Rada by som ho ubezpečila, že o moju lásku sa nemusí báť. „Nepremýšľaj toľko.“ Pohladila som mu plnú spodnú peru. Lenivo zažmurkal a zovrel mi ruku.

Pobozkal ma do dlane. „Ani ja ťa neprestanem ľúbiť, moje úžasné dievča. Neznesiem, keď si smutná.“

„Mám *teba*. Nemám byť prečo smutná.“

Pousmial sa a pobozkal ma na špičku nosa. „Dovoľujem si nesúhlasiť.“

„Miller Hart, dovoľuj si, koľko chceš.“ V letku si ma pritiahol k hrudi, rozťahol stehná a vkladil si ma medzi ne. Chytil mi líca do dlaní a priblížil sa ku mne perami. Zastal len pár milimetrov od mojich a obmýval mi pokožku horúcim dychom. Poddala som sa. Ochotne.

„Dovoľ mi ochutnať ťa,“ zašepkal a zadíval sa mi do očí.

Pritisla som mu pery na ústa. Popritom som si naňho obkročmo sadla. Vzpínal sa mi pod zadkom, tvrdý a horúci. Zahmkala som, vďačná za rozptýlenie. „Asi som od teba závislá,“ zauvažovala som. Chytila som ho za zátylok a ťahala k sebe, kým si nesadol. Ovinula som mu nohy okolo pása. Zovrel mi zadok a pritiahol si ma. Jazyky nám neprestajne tancovali.

„Môže byť.“ Jemne ma odtisol a načiahol sa za kondómom v nočnom stolíku. „Čoskoro by si mala dostať menštruáciu,“ poznamenal. Prikývla som. Vzala som mu kondóm z ruky, dychtivá rovnako ako Miller. „Dobre. Potom sa tohto konečne zbavíme.“ V sekunde si ho navliekol a v ďalšej do mňa vošiel s privretými očami. Dosadla som naňho.

Spokojne som zastonala. Naše spojenie odohnalo všetky problémy, ostala iba neochabujúca rozkoš a nehynúca láska. Ponoril sa hlboko do mňa.

Sklonila som sa k nemu a zaborila mu nechty do svalnatých pliec. „Rýchlejšie,“ prosila som ho. Krúžila som bokmi s dychom zatajeným od túžby.

Zaboril mi zuby do pleca a začal ma nadvíhovať. „Aké to je?“

„Lepšie si to ani nedokážem predstaviť.“

„Súhlasím.“ Vnikal do mňa a spoločne sme sa vydali na priamu cestu za rozkošou. „Olivia Taylorová, šialene ma fascinuješ.“

Udržiaval rovnomerný rytmus, pomalý a lenivý, každým pohybom sme sa približovali k vyvrcholeniu. Trel sa mi o klitoris, až som lapala dych. Na chvíľu sa odtiahol a povolil, ale iba na krátko, vzápätí som sa znova ocitla na pokraji rozkoše. Veľavravným pohľadom prezrádza, že to robí úmyselne. Pomaly zažmurkal a pootvoril pery.

„Miller,“ vydýchla som a pritísila si tvár na jeho krk. Už som takmer nedokázala udržať vzpriamenú polohu.

„Olivia, neskrývaj sa pred mnou,“ napomenul ma. „Ukáž sa mi.“

Lapajúc dych som mu hrýzla a bozkávala krk. „Nemôžem.“ Zakaždým ma tak vyčerpal.

„Ale môžeš. Ukáž mi tvár,“ prikázal mi ostro a prudko nadvihol boky.

Vykríkla som a vyletela nahor. „Čo robíš?“ vykrikla som frustrovaná aj nadšená zároveň. Mučil ma aj vzrušoval.

„A nemôžem?“ Prevrátil ma na chrbát a znova do mňa s uspokojením vošiel. Zrýchlil. V posledných týždňoch sme sa milovali čoraz drsnejšie. Akoby si Miller uvedomil, že mierna agresia a väčšia sila nič nezmenia na láskyplnosti našich intímností. Vždy sa so mnou miloval. Mohla som sa ho dotýkať a bozkávať ho, rovnako ako on mňa. Zasypával ma nežnými slovami, akoby aj seba uisťoval, že vie, čo robí. Nebolo to nevyhnutné. Dôverovala som mu.

Chytil ma za zápästia a pridržal mi ruky nad hlavou. Zaprel sa o predlaktia a poskytol mi nádherný výhľad na svoj vyrysovaný trup. Zaťal zuby, no víťazoslávny pohľad neskryl. Bol šťastný. Tešila ho moja zúfalá túžba po ňom. A on rovnako zúfalo túžil po mne. Vychádzala som mu v ústrety a narážali sme na seba. Neprestajne do mňa vnikal.

„Už budeš, dievčatko,“ zavzdychal. Neposlušný prameň mu lietal nad čelom pri každom pohybe. Všetky nervové zakončenia mi brneli od narastajúceho tlaku. Bránila som sa mu, len aby som si predĺžila úžasný pohľad naňho. Kvapkal z neho pot a tvár od intenzívnej rozkoše tak skrivil, že jeho výraz by sa poľahky dal zameniť s bolesťou.

„Miller!“ vykrikla som. Mimovoľne som krútila hlavou, stále som sa mu však dívala do očí. „Prosím!“

„O čo prosíš? Chceš vyvrcholiť?“

„Áno!“ zastonala som a prudko sa nadýchla. Pritvrdil a pritisol ma o posteľ. „Nie!“ Nevedela som, čo chcem. Prahla som po

uvoľnení, zároveň by som najradšej ostala v milostnom opare a zabudla na celý svet.

Miller sklonil hlavu a pustil mi ruky. Neľútostne som mu zaborila nechty do pliec. „Doriti!“ zavyl a zrýchlil tempo. Takto drsne si ma ešte nevzal, zmietaná rozkošou som však neprotestovala. Neublížoval mi, hoci ja jemu asi áno. Držala som sa ho tak silno, až ma rozboleli prsty.

Za spŕšky nadávok som absorbovala každý náraz, až kým neskonal. Navieral vo mne a potom pomaly vyšiel, aby do mňa zasa hladko a pomaly vnikol.

Obaja sme sa ocitli na okraji priepasti neopísateľných nádherných pocitov.

Zaplavil ma intenzívny orgazmus. Rovnako aj Millera, súdiac podľa toho, ako na mňa klesol. Vyčerpaní sme lapali dych. Nežné milovanie postupne prešlo do bezuzdného sexu. Isto si to všimol aj Miller. Hladkal ma a perami mi prešiel po líci až k ústam.

„Neublížil som ti?“ Nežne mi hryzkal pery a dlaňami putoval po celom tele.

Spokojne som vzdychla a privrela viečka. Tešila som sa z jeho pozornosti, z posledných síl som sa k nemu privinula a ubezpečujúco ho stisla. „Nie.“

Hoci bol ťažký, neprekážalo mi to, práve naopak. Dotýkali sme sa... všade.

Zhlboka som sa nadýchla. „Miller, ľúbim ťa.“

Pomaly sa zdvihol a zadíval sa mi do očí. Nadvihol kútiky nádherných úst. „Prijímam tvoju lásku.“

Najradšej by som naňho podráždene fľochla, no jeho pobavenie bolo nákazlivé. Obdarúval ma zriedkavými úsmevmi, najmä v posledných dňoch. „Ty mudrlant.“

„Olivia Taylorová, ty si stelesnené požehnanie.“

„Alebo majetok.“

„To je to isté,“ zašepkal. „Teda v mojom svete.“ Pobožkal ma na obe viečka. Potom zo mňa vyšiel a posadil sa na päty. Pritiahol si ma do lona a omotal si moje nohy okolo pásu. Posteľ vyzerala,

akoby sa po nej prehnalo tornádo, a jeho to vôbec netrápilo. Upokojovalo ma to.

„Vyzera to tu hrozne,“ podpichla som ho s úsmevom. Odhrnul mi vlasy, preklzol mi dlaňami po ramenách a chytil ma za ruky.

„Nutkanie mať ťa pri sebe v posteli vysoko prevažuje nad nutkaním udržať posteľ ustlanú.“

Naširoko som sa usmiala. „Ale čo, pán Hart, pripúšťate nutkanie?“

Naklonil hlavu. Vytrhla som si ruku z jeho zovretia a odhrnula mu prameň z vlhkého čela.

„Asi na tom niečo je,“ odvetil nevzrušene a bez náznaku humoru.

Zaváhala som a prizrela sa mu. Pátrala som po roztomilej jamke na líci. Spýtavo som sa naňho pozrela. Naozaj pripustil, že trpí vážnou obsesívno-kompuzívnou poruchou?

„Asi,“ zopakoval s kamennou tvárou.

Zatajila som dych a šťuchla ho do pleca. Roztomilo sa zachechtal. Pohľad na pobaveného Millera ma nikdy neprestane uchvacovať. Rozhodne bol najkrajší na svete – nielen v tom mojom, ale na celom.

„Povedala by som, že určite,“ prerušila som ho.

Udivene pokrútil hlavou. „Uvedomuješ si, aké je pre mňa ťažké pripustiť, že si tu?“

Môj úsmev vystriedal zmätok. „V New Yorku?“ Šla by som aj do Mongolska, keby ma o to požiadal. Kamkoľvek. Zachechtal sa a odvrátil nádhernú tvár, preto som ho chytila za bradu a otočila si ju k sebe. „Rozveď to.“ Zdvihla som obočie a stisla pery, hoci by som sa najradšej bavila s ním.

„Myslím tu,“ mykol plecami. „So mnou.“

„V posteli?“

„V mojom živote. Olivia, si svetlom v temnote.“ Nasadil kamenný výraz. „Moje nočné mory nahrádzaš nádhernými snami.“ Stíchol, zadíval sa mi do očí a čakal, kým mi preniknú do mysle jeho úprimné slová. Rozumela som mu.

„Stačilo povedať, ako veľmi ma ľúbiš.“ Stisla som pery. Aj ja som si zachovala kamenný výraz. Bolo to však ťažké. Tým vyhlásením ma chytil za srdce. Najradšej by som sa naňho vrhla a prejavila mu svoje city úžasným bozkom. No chcela som aj to, aby pochopil moju narážku. Doteraz nespomenul lásku. Hovoril o fascinácii, a hoci som vedela, čo tým myslí, zároveň som túžila počuť tie dve slová.

Miller ma uložil na chrbát, poštekľil ma strniskom a vybozkával mi celú tvár. „Olivia Taylorová, neskutočne ma fascinuješ.“ Chytil mi líca do dlaní. „Ani nevieš ako.“

Vzdala som to a poddala sa mu.

„Rád by som s tebou strávil v posteli celý deň, no máme rande.“ Hryzkal mi nos a ťahal ma z postele. Vošiel mi dlaňou do vlasov. „Osprchuj sa.“

„Áno, pane!“ zasalutovala som a vôbec si nerobila ťažkú hlavu z toho, že prevrátil oči. Pobrala som sa do kúpeľne.

2. KAPITOLA

Stála som na chodníku pred hotelom a dívala sa na oblohu. Bola to časť mojej dennej rutiny. Každé ráno som nechala Millera aj s jeho starosťami v izbe, vyšla von, zaklonila hlavu a užasnuto pozorovala oblohu. Ľudia ma obchádzali a taxíky s lesklými čiernymi SUV okolo mňa svišťali. Uši mi napĺňal chaos New Yorku. Sklenené budovy týčiace sa do neba ma uchvacovali. Jednoducho... neuveriteľné.

Z tohto tranzu ma dokázalo vytrhnúť máločo, napríklad jeho dotyk. Aj jeho dych pri mojom uchu.

„Bu,“ vyhrkol a otočil ma. „Uvedomuješ si, že cez noc nerastú, však?“

Znova som sa zadívala hore. „Nechápem, ako sa udržia.“ Prikrýl mi ústa rukou a natočil si moju tvár. Díval sa na mňa so zmesou nehy a pobavenia.

„Mala by si tú fascináciu nejako využiť.“

Stiahla som krk. „A na čo také?“

Dlaňou mi prekĺzol na šiju a vybrali sme sa smerom na Šiestu avenue. „Mohla by si študovať stavebné inžinierstvo.“

Vložila som mu ruku do dlane. Nebránil sa a uvoľnil prsty. „Uprednostňujem históriu pred výstavbou.“ S úsmevom som si Millera prezrela. Mal na sebe džínsy. Pekné široké džínsy a biele tričko. Obleky by sa sem nehodili a nebála som sa mu to povedať. Ne protestoval a hneď po príchode som ho povláčila po obcho-

doch. V New Yorku oblek nepotreboval, nemal sa pred kým hrať na odmeraného džentlmena. Napriek tomu mu prechádzky stále neboli po chuti.

„Nezabudla si na dnešnú výzvu?“ opýtal sa, keď sme zastali na červenej. Zdvihol obočie a ja som sa naňho usmiala.

„Som pripravená.“ Kým Miller včera vybavoval obchodné telefonáty, ja som sa zašila v newyorskej knižnici. Ani sa mi nechcelo odtiaľ odísť. Trýznila som sa hľadaním Gracie Taylorovej na Googli. Akoby neexistovala.

Po neúspešnom pátraní som sa pustila do hľadania kníh, nie však o architektúre. Prečítala som si čosi o obsedantno-kompulzívnej poruche a našla zopár faktov, napríklad aj o spojení s hnevom. Miller rozhodne bol výbušný.

„A ktorú budovu si si vybrala?

„Brill Building.“

Zamračil sa na mňa. „Brill Building?“

„Presne tak.“

„Nie Empire State Building alebo Rockefellerovo centrum?“

Usmiala som sa. „Tie pozná každý.“ To som si síce myslela aj o väčšine budov v Londýne, ale mýlila som sa. Miller napríklad nevedel nič o hoteli Café Royal a jeho histórii. Asi som bola naozaj posadnutá Londýnom. Vedela som o ňom takmer všetko. Bola by zo mňa skvelá turistická sprievodkyňa.

„Naozaj?“

Jeho pochybovačnosť ma potešila.

„Brill Building nie je taká známa, ale to, čo som sa o nej dozvedela, sa ti určite zapáči.“ Naskočila zelená a vykročili sme na cestu. „Má veľmi zaujímavú históriu spojenú s hudbou.“

„Nehovor.“

„Hej.“ Pozrela som sa naňho. Láskyplne sa na mňa usmial. Moje vedomosti o architektúre ho možno tak neuchvacovali, no užíval si moje nadšenie. „Nezabudol si na svoju výzvu?“ Zastavila som ho, skôr ako sme opäť prešli cez cestu.

Môj roztomilý, posadnutý muž našpúlil pery a skúmavo sa

na mňa zahľadel. Uškrnula som sa. Pamätal si to. „Niečo s fast foodom.“

„Hotdogy.“

„Správne,“ potvrdil priškrteným hlasom. „Mám si dať hotdog.“

„Presne tak,“ potvrdila som. V duchu som od radosti skákala. Na každý deň v New Yorku sme si stanovili úlohu, ktorú sme mali splniť. Tie moje boli zaujímavé, od prípravy prednášky o známej budove po kúpanie bez toho, aby som sa ho dotkla, i keď on sa dotýkal mňa. V tom som zlyhala na celej čiare. Niežeby si z toho robil ťažkú hlavu, ale stratila som bod. Moje úlohy pre neho boli trochu detinské, ale dokonale sa mu hodili, napríklad sedenie na tráve v Central Parku, obedovanie v reštaurácii bez precízneho naprávania polohy vínového pohára a teraz hotdog. Bolo to ľahké... podľa mňa. Niektoré úlohy ako-tak zvládol, iné nie. Napríklad neodolal posúvaniu pohára. Skóre? Osem bodov pre mňa, sedem pre Millera.

„Ako chceš,“ namrzol sa. Chcel pokračovať v ceste, ja som sa však nepohla a čakala, kým sa na mňa nepozrie. Opatrne a zamyslene zdvihol zrak. „Mám si kúpiť hotdog v jednom z tých špinavých stánkov a zjesť ho?“

Prikývla som, jeden *špinavý stánok* stál neďaleko. „Napríklad z tohto.“

„Aké praktické,“ zašomral a nedobrovoľne ma nasledoval k pouličnému predajcovi hotdogov.

„Dva hotdogy, prosím,“ objednala som. Miller za mnou nervózne prešľapoval.

„Samozrejme, slečna. Aj cibuľu? Kečup? Horčicu?“

Miller predstúpil. „Ani náho...“

„Všetko!“ prerušila som ho, odtisla ho a ignorovala jeho podráždený výdych. „A nešetrite.“

Predavač sa zasmial, vložil do rožka párok, zasypal ho cibuľou a postriekal kečupom a horčicou. „K vašim službám,“ podal mi hotový produkt.

S úsmevom som ho podala Millerovi. „Dobrá chuť.“

„To sotva,“ zafrflal a nedôverčivo si obzeral raňajky.

Ospravedľujúco som sa na predavača usmiala a vzala si ďalší hotdog. Podala som mu desaťdolarovku. „Drobné si nechajte.“ Rýchlo som schmatla Millera za rameno a ťahala ho preč. „To bolo hrubé.“

„Čo?“ začudoval sa úprimne. Ignorant. Prevrátila som oči.

Zahryzla som do pečiva a pokynula mu, aby urobil to isté. On však naň hľadel ako na najčudnejšiu vec, akú kedy videl. Dokonca hotdog zopár ráz otočil, akoby sa nazdával, že z iného uhla sa mu bude javiť lahodnejší. Mlčky som vychutnávala ten svoj a čakala, kým si Miller odhryzne. Keď sa na to odhodlal, ja som už polovicu svojho zjedla.

Vzápätí som s hrôzou – takmer rovnakou ako Miller – sledovala, ako sa mu z druhého konca rožka vyšmykol kusisko cibule s kečupom a horčicou a pristál mu rovno na žiarivo bielom tričku.

„Och...“ našpúlila som pery a nasucho prehltila. Pripravila som sa na kolaps.

So zaťatými zubami vypleštil oči na hrud' a šmaril hotdog na zem. Strpala som a zahryzla si do jazyka, aby som nič nepovedala a neprovokovala ho. Vytrhol mi z ruky servítku a horúčkovo si utieral tričko, no iba čo flak rozmazal. Prikrčila som sa. Miller sa zhlboka nadýchol. Zavrel oči, potom ich pomaly otvoril a pozrel sa na mňa. „Nuž... kurevsky... dokonalé.“

Nafúkla som líca a dusila sa od smiechu. „Prepáč!“ vydýchla som. „Ibaže... tváril si sa, akoby sa mal zrútiť svet.“

Oči mu zahoreli. Chytil ma za šiju a viedol preč. Ovládala som sa. Môj smiech by rozhodne neocenil. Ani v Londýne, ani v New Yorku, ani v Timbuktu.

„Tam ma zachránia,“ vyhlásil odrazu.

Díval sa na obchod s oblečením naproti. Prebehli sme cez cestu. Nechcel sa zdržovať a nedbal na to, či ho zrazí auto. Hlavne že sa zbaví trička s odporným flakom. Túto značku by si inokedy určite nevybral, momentálny stav mu však nedovoľoval pátrať po obchode s fajnovejším formálnym oblečením.